

**VAN MILJOEN OP DE BANK
NAAR VOEDSELBANK**

Peter Dinkla

‘Ongebonden leven als een open boek’

Jean en Johan Delcour, 1899

Van miljoen op de bank naar Voedselbank
© 2026, Peter Dinkla

Eerste druk, maart 2026

ISBN 9789090419473
NUR 402

Uitgeverij: SWN Storytelling
Redactie: Isa Altink
Tekstredactie: Jenny van Hastenberg
Ontwerp omslag: Sonja Lynch
www.peterdinkla.nl

*Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gedeeld of verspreid
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.*

De verhalen en gebeurtenissen in dit boek zijn de persoonlijke ervaringen van de auteur zelf.

PROLOOG

Het is donderdagmiddag, half twee, en ik zit klaar voor mijn dagelijkse ritueel. Ik heb alvast twee tabletten lorazepam klaargelegd en een kop koffie gezet. Hoe laat hij precies komt is altijd een verrassing, dus pak ik er maar een krantje bij. Het lukt me echter niet om mijn aandacht bij het lezen te houden en ik leg de krant weer opzij. Uit voorzorg neem ik alvast een tablet lorazepam in. Ik zet nog een kop koffie en ruim ondertussen het aanrecht op. Mijn telefoon gaat. Het is Gerrit, een goede vriend van me. Ik neem niet op, stuur hem een appje dat ik later terugbel. Dan hoor ik ze: voetstappen op het grind, het metalen brievenbusklepje dat omhooggaat en weer dichtvalt. De geluiden waarvan ik elke dag in de stress schiet. Ik schat in dat het vandaag meevalt, bij veel post klinkt het ploffen op de deurmat zwaarder. Terwijl ik naar de voordeur loop, de stapel brieven opraap en aan tafel ga zitten, neemt mijn hartslag met de seconde toe. Ik neem ook het tweede pilletje lorazepam in, en scheur de eerste envelop open.

De meeste afzenders herken ik direct aan de kleur van de enveloppe of het logo. Die heb ik de afgelopen maanden bijna wekelijks voorbij zien komen. Gelukkig zitten er vandaag geen nieuwe tegenvallers tussen. Wel zit er een envelop van het CJIB bij die ik niet thuis kan brengen. Ja, er stond nog een aantal verkeersboetes open. Die waren veroorzaakt doordat ik in mijn burn-out niet altijd even scherp was in het verkeer. Maar de laatste aanmaningen waren toch al van een paar maanden geleden? Bovendien kon ik ze toch niet betalen, dus een nieuwe aanmaning lijkt me zonde van de tijd en het geld.

Niet helemaal gerust scheur ik de enveloppe open, haal de brief eruit en begin te lezen. Het CJIB schrijft dat er al eerder betalingsherinneringen zijn gestuurd en dat de kosten zijn verhoogd. Ook heb ik geen contact opgenomen voor het treffen van een regeling. Dat klopt allemaal. Dan valt mijn oog op het woord ‘gegijzeld’. Ondanks de lorazepam klopt mijn hart in mijn keel. Wat hebben

verkeersboetes met een gijzeling te maken? Ik sta op, loop een rondje door de kamer en loop vervolgens naar mijn werkkamer om mijn laptop erbij te pakken. Ik typ 'CJIB gijzeling' in Google en een pagina met zoekresultaten verschijnt. Ik scrol tot mijn oog op een stuk tekst van het CJIB zelf valt en krijg de schrik van mijn leven.

U moet maximaal 7 dagen naar de gevangenis

De kantonrechter kan de officier van justitie hiervoor toestemming geven. Dit heet 'gijzeling'. Hierover krijgt u altijd een brief. Hierin staat wat wij gaan doen.

Ik begrijp er niets van. Een halfjaar geleden zwom ik nog in mijn eigen zwembad en nu moet ik misschien de gevangenis in. Ik ben toch geen crimineel? Kunnen mijn kinderen daar op bezoek komen? Wie zorgt er voor mijn hond? Allerlei gedachten razen door mijn hoofd, maar één ding weet ik zeker: ik wil absoluut niet naar de gevangenis.

INHOUDSOPGAVE

Deel 1 – Jeugd

Uitgelachen	9
Wat is hier (kinder)loos?	13
Mijn eerste faillissement	15
Woont hier die mevrouw die niet voor mij kan zorgen?	18
Dwargarbeid in Spanje	23
Reken jezelf nooit te snel rijk	29
Boekbinderij Dinkla	34
Een beetje van slag	38
Te zwaartekracht	42
The Mallow Muffy Crew	46
1234567	52
Biljarten op het vwo	58
De appel valt soms wel heel ver van de boom	63
Escape to Nijmegen	68

Deel 2 – De crash

Een nieuw leven als student	74
De god van het geld	82
Een gecomprimeerde studie	89
Tutti Colori	93
Infotechneut	100
Diomedes Automatisering	105
Een eigen huis	110
JFM	115
Van onwettige bedgenoot naar wettige echtgenoot	123
De zwemmende advocaten	129
Sven 2.0	138
Een bizar telefoongesprek	143
De prinses van Oisterwijk	148
Eindelijk een eigen zwembad	155

Peter de mediator	164
Er moet iets groots gebeuren	172
Een zwarte bladzijde	179
Tiny house	185
Eigen schuld, dikke bult	190
Nieuwe kansen met Antoine	197
Had het Goede Doel toch gelijk	203
Rich dad poor dad	208
Nog even de tanden op elkaar	217
Tijd voor een nieuwe IQ-test	220
Hello Fresh 2.0	223

Deel 3 – Nieuwe toekomst

Op humanitaire missie	231
Leg de lat nooit te hoog	240
Ontmoeting met de koning	243
De gifbeker is eindelijk leeg	249
Schone lei?	252
Ambtenaar 2.0	256
Loslaten	269
Voor de tweede keer afgestaan	272
De vijf wijsheden van Peter	283
Nawoord	284

DEEL I

Jeugd

1968 – 1987

Uitgelachen

Oei, ik kom te laat! Tot mijn schrik zie ik op mijn horloge dat het al zes uur is geweest en ik moet nog zeker tien minuten fietsen. Te laat komen voor het eten wordt door mijn ouders niet gewaardeerd. Klokslag zes uur luidt mijn moeder de koeienbel in de gang, zodat iedereen weet dat het etenstijd is. Of ik nu op zolder aan het drummen ben of op mijn kamer huiswerk zit te maken, je hoort de bel door het hele huis. Tot grote en begrijpelijke frustratie van mijn moeder duurt het dan toch nog vaak vijf tot tien minuten tot iedereen aan tafel zit. Hierdoor wordt het eten, dat al op tafel staat, koud en daar houden mijn ouders niet van. Mijn moeder heeft dan al een hele dag schoongemaakt, boodschappen en klusjes in huis gedaan en gekookt. Ik herinner me een keer dat mijn moeder zo'n harde en meedogenloze zwiep aan de koeienbel gaf, dat het gevaarte losschoot en met een schelle knal op de vloer kletterde. Het geluid echode nog zeker een halve minuut na, maar werd al snel overstemd door het gevloek van mijn moeder. Nadat een keihard 'Potverdorie!' door de gang schalde zat iedereen binnen een minuut aan tafel.

Maar nu ben ik nog niet eens thuis en ik kan de koeienbel dus niet horen, terwijl we aan tafel een belangrijk gesprek gaan voeren. Vanmorgen kondigde mijn vader aan dat we het over de toekomst van mij en mijn zusje zouden gaan hebben. En juist vanwege dit belangrijke gesprek wilde ik er toch nog een keertje langsfietsen, er omheen lopen, goed kijken, zodat ik aan tafel het juiste antwoord zou kunnen geven. Iedere keer als ik die brede straat in fiets, lijkt de mooie villa nog groter en het zwembad dat erachter ligt nog verleidelijker. Mijn vader en ik zijn er samen wel eens langsgefietst, en toen heeft hij uitgelegd dat er een uitvinder woont. De uitvinder had een methode bedacht om tl-lampen te maken en het patent daarop heeft hij voor veel geld aan Philips verkocht. Van dat geld heeft hij deze prachtige villa met zwembad en tennisbaan laten bouwen. Voor dit soort succesvolle mensen heeft mijn vader grote bewondering.

Hoewel wij niet in een villa woonden, hadden mijn zusje en ik niets te klagen. Toen ik zes jaar was, kochten mijn ouders een oud vrijstaand pand net buiten het centrum van Schagen. Het pand was gebouwd in 1913 en had achtereenvolgens dienstgedaan als bierbrouwerij en café. Ik had het altijd een raar idee gevonden dat in de woonkamer waar wij tv zaten te kijken, vijftig jaar eerder mensen aan de bar een biertje stonden te drinken en na sluitingstijd lallend de straat op gingen. Het enige dat daarvan nog te zien was, was een grote kelder onder de bijkeuken, waar vroeger de fusten met bier hadden gestaan. Ons huis had een grote woonkamer, waar de piano van mijn moeder stond en waarop ik als klein mannetje ook wat probeerde te spelen. Naast de woonkamer lag de werkkamer van mijn vader, waar hij 's avonds en in het weekend vaak nog uren werk zat in te halen. We hoorden hem dan afwisselend driftig op de typemachine typen, venijnig op de rekenmachine beuken, en vloeken wanneer de cijfers net niet klopten.

Het hele huis was klassiek ingericht met tapijt, behang en schrootjes. Het meubilair hadden mijn ouders integraal overgenomen van de vorige bewoners. Waarschijnlijk hadden die het ook weer van de bewoners voor hen overgenomen, al weet ik dat niet zeker. De achtertuin was relatief klein, maar groot genoeg om hutten te bouwen of een beetje in te voetballen. Net buiten Schagen had mijn vader ook nog een volkstuin, waar hij als hobby het hele jaar door allerlei groente en fruit verbouwde, zoals aardappelen, spruiten, witlof, aardbeien en meloenen. Op de bovenverdieping waren, behalve de badkamer, nog vier slaapkamers en er was een grote zolder, die door mij was ingepikt als hobbyruimte. Als ik niet op school zat of met vriendjes afspraak, zat ik altijd op mijn hobbyzolder. Ik kwam eigenlijk alleen beneden als de koeienbel werd geluid of als er op zaterdagavond een leuk programma op tv was. Toen ik in de pubertijd kwam, klaagden mijn ouders wel eens dat ze mij zo weinig zagen dat ik eigenlijk al op kamers woonde.

In de verte zie ik de technische school al liggen, die aan het begin van onze straat ligt en vanwaar het nog een kwestie is van de hoek om fietsen en de huizen aftellen. Helaas kom ik voor een dichte spoorwegovergang te staan, de intercity Alkmaar-Den Helder zorgt voor drie minuten extra vertraging. Zodra het rode licht is gedoofd spring ik weer snel op mijn fiets en trek een sprintje richting het verrassingsdiner. Zouden we iets speciaals eten omdat we iets belangrijks gaan bespreken? Zou mama pilav hebben gemaakt, mijn lievelingsgerecht? Mijn moeder kookt altijd lekker maar ook voorspelbaar. Vooraf soep, daarna groente met aardappelen en vlees, als afsluiter een toetje. Om afwas uit te sparen eten we alles van één bord. Als je tussendoor niet goed schraapt, proef je de aardappelkruimels of vermicelli nog door de gele vla heen.

Ik smijt de garagepoort open, gooi mijn fiets tegen de muur en ren buiten adem naar binnen. Het is inmiddels twintig over zes en uiteraard zitten mijn zusje en ouders allang aan tafel. Sterker nog, ik zie aan de lege soeppan dat ze al aan het hoofdgerecht zijn begonnen.

‘Waar kom jij vandaan?’ vraagt mijn vader boos.

‘Ik moest nog even iets controleren,’ mompel ik.

‘Controleren?’ zegt mijn moeder. ‘Ik kook hier toch niet voor niets?’

Mijn zusje Marjanna kijkt me aan met een spottende blik.

Ik begrijp dat het twintig over koeienbel is en ga maar zo snel mogelijk aan tafel zitten. Als ik straks de reden van mijn openthoud uit de doeken doe, zal iedereen daar wel begrip voor hebben. Tot mijn vreugde blijkt mijn moeder inderdaad pilav te hebben gemaakt en ik schep snel mijn hele bord vol. Terwijl ik de eerste hapen naar binnen werk, neemt mijn vader het woord.

‘De jeugd van tegenwoordig heeft het maar makkelijk, je kunt kiezen wat je wilt. En je moet eruit halen wat erin zit, anders is het zonde. Dus ik ben benieuwd hoe jullie tegen de toekomst aankijken.’

Marjanna antwoordt als eerste: 'Ik wil later een leuke baan, een rijtjeswoning en een kleine auto voor de deur.'

Mijn ouders denken er even over na, dan glimlacht mijn moeder. Ze knikken allebei goedkeurend, waarna mijn zusje triomfantelijk naar mij kijkt. Ze heeft het goede antwoord gegeven. Nu draaien hun hoofden zich naar mij. Het moment om mijn droom te onthullen is aangebroken! Ik schraap mijn keel en ga er goed voor zitten. 'Nou, daarom was ik ook te laat voor het eten. Jullie kennen toch die mooie villa van die uitvinder? Die met dat zwembad erachter? Nou dat wil ik ook. Ik wil later rijk worden en een villa. De tennisbaan hoeft niet per se, maar wel een zwembad!' Trots en vol verwachting kijk ik de tafel rond. Ze zijn vast aan het bedenken welke vragen ze mij gaan stellen. Peter, waarmee ga je dan rijk worden? In hoeveel jaar wil je dat bereiken? Wil je dan in Schagen blijven wonen? Maar het blijft wel erg lang stil.

Dan barst mijn vader in lachen uit, gevolgd door mijn moeder, waarna ook mijn zusje begint te schaterlachen. Wat is hier aan de hand? Zitten ze me uit te lachen? Denken ze soms dat dit niet serieus is? Als mijn vader eindelijk min of meer gestopt is met lachen, zegt hij: 'Jij? Een villa met zwembad? Dat gaat je nooit lukken. Doe maar gewoon, jongen, dan doe je al gek genoeg.'

Ik zit verbluft op mijn stoel en kijk om me heen. Ik voel een enorme boosheid in me opkomen. Waarom zou ik niet rijk kunnen worden? Waarom die uitvinder wel en ik niet? Met alle kracht die ik in me heb smijt ik mijn bestek op tafel en roep 'Ik hoef die gore pilav niet meer!' Ik ren naar boven, klim woedend op mijn bed en bedenk hoe ik mijn droom ga realiseren. Want die villa met zwembad gáát er komen. Ik zal ze wel eens laten zien wat ik kan.

Wat is hier (kinder)loos?

Op 10 februari 1940 werd mijn moeder geboren. Ze groeide samen met haar jongere broer op in Julianadorp, een klein dorpje onder de rook van Den Helder. Mijn opa had daar een eigen schildersbedrijfje en verkocht daarnaast via zijn winkel verfartikelen en materialen voor de plaatselijke doe-het-zelver. Ze woonden naast de winkel en het bedrijf van opa liep erg goed. Helaas werd mijn oma erg ziek, waardoor mijn moeder veel moest meehelpen in het huishouden. Aan school kwam ze daardoor nauwelijks toe, maar dat vond ze niet erg. Ze had toch een enorme hekel aan leren. Haar enige ontspanning buiten het huishouden bestond uit accordeon spelen en af en toe een dansavond aan het dorpsplein.

Mijn vader werd zes jaar eerder geboren, op 8 maart 1934. Hij groeide op in een gezin met drie broers op een boerderij in de Beemster. Op de boerderij hielden ze vee en teelden ze wat groente en fruit, maar het was geen vetpot. Daardoor moesten alle drie de broers meehelpen in het bedrijf. Tijdens de Tweede Wereldoorlog kwamen er veel mensen uit de grote steden naar het platteland, op zoek naar eten. Vergeleken met de stedelingen had het gezin het op de boerderij dus redelijk goed. Tijdens zijn militaire dienst werd mijn vader in Den Helder gestationeerd. Hij werd ingedeeld bij de verbindingdienst en daar was relatief weinig te doen. De enige schokkende ervaring die hij er opdeed, was toen hij per ongeluk een stroomdraad in handen kreeg waar 6500 volt op stond. Gelukkig overleefde hij het voorval, maar (ont)spanning kon hij dus beter ergens anders zoeken.

Dat laatste vond hij door in het weekend naar de dansavonden in Julianadorp te gaan, waar hij op een avond mijn moeder ontmoette en direct van haar gecharmeerd was. Mijn moeder was toen pas veertien en veel te jong voor een relatie. De daaropvolgende jaren schreven ze elkaar echter veel brieven, en jaren later deed mijn vader een nieuwe poging. Inmiddels woonde hij weer bij zijn ouders en broers op de boerderij en van daaruit was het een enorme reis naar